

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Samanta Rutyna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2018 r. w B.
sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.
przeciwko B. K.
o zapłatę
oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanej B. K. oraz R. K. kwoty 3.176,34 zł, na którą składają się: 1.620,77 zł tytułem należności głównej, 1.465,57 zł tytułem odsetek umownych wyliczonych od dnia 11 października 2011 r. do 27 września 2017 r., 90,00 zł kosztów, opłat i prowizji wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku, wynoszącymi na dzień wniesienia pozwu 10,00%, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1620,77 zł od dnia 28 września 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód żądał zwrotu kosztów postępowania, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie ksiąg (...) Bank (...) S.A. stwierdzone zostało, iż na 27 września 2017 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczka gotówkowa z ubezpieczeniem nr (...), na co składają się należności wymienione w treści pozwu. Nadto podał, że 4 maja 2017 r. skierował do pozwanych wezwania do zapłaty (pozew k. 2-3).

Referendarz sądowy 12 października 2017 r. wydał nakaz zapłaty, w którym w całości uwzględnił żądanie. Orzeczenie uprawomocniło się w stosunku do R. K. 9 czerwca 2018 r. (nakaz zapłaty k. 19).

Pozwana B. K. złożyła sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości wskazując, że nie ma możliwości spłaty roszczenia z uwagi na problemy finansowe oraz spłacanie innych wierzytelności. W uzasadnieniu podała, że nie kwestionuje zawarcia umowy z powodem, jednakże w umowie tej była ona żyrantem, umowę zawierał jej syn R. K. (sprzeciw k. 23-26).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., jako pożyczkodawca 26 października 2010 r. zawarł z B. K. i R. K. umowę pożyczki gotówkowej kwoty 2.218,94 zł o numerze (...) z pakietem ubezpieczeniowym rozszerzonym. Szacunkowy koszt pożyczki wynosił 303,83 zł, zaś roczna stopa oprocentowania - 30,54%.

B. K. zobowiązana była do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 12 ratach miesięcznych, do 26 października 2011 r., w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy.

(dowód: umowa pożyczki k. 51-55; potwierdzenie uruchomienia pożyczki k. 50; plan spłaty k. 57)

Pismem z 4 maja 2017 r. powód wzywał pozwaną do zapłaty.

Dnia 27 września 2017 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...)//2017.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 6-7; wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Pozwana wskazywała, że była poręczycielem pożyczki, z czym nie można się zgodzić. Z umowy pożyczki jasno wynika B. K. była stroną umowy, tj. jednym z pożyczkobiorców.

Punktem wyjścia rozważań prawnych stało się ustalenie, że pomiędzy stronami zawarta została umowa pożyczki, zaś zgodnie z art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pożyczka niewątpliwie jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron, dającego i biorącego pożyczkę, przez którą dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę, określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Sformułowanie "zwrócić" oznacza, że obowiązek oddania pożyczki przez biorącego, zachodzi tylko wtedy, gdy jej przedmiot został wydany przez dającego, a także, że między wydaniem a zwrotem pożyczki upłynął określony czas potrzebny na uczynienie użytku z pożyczonych pieniędzy lub rzeczy (uchw. SN z 4.1.1995 r., III CZP 164/94, OSNC 1995, Nr 4, poz. 62; A. Szpunar, O umowie pożyczki, s. 33-34; także J. Gudowski, [w:] Komentarz, Warszawa 2005, t. II, s. 350).

Zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Pozwana zawierając niniejszą umowę była konsumentem, zaś powód udzielił pożyczki w ramach prowadzonej przez siebie działalności.

W niniejszym postępowaniu, zgodnie z nowelizacją kodeksu cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 r., Sąd zobligowany był do zbadania czy nie doszło do przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia.

Zgodnie z art. 5 ust. 4 wskazanej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem

skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ustawą zmienianą jest zaś kodeks cywilny. Dodano do niego art. 117 § 2¹ k.c. i zgodnie ze wskazaną normą, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Zgodnie z planem spłaty załączonym do umowy pożyczki pozwana B. K. zobowiązana była do jej spłaty w 12 ratach. Termin zapłaty ostatniej raty wyznaczono na 26 października 2011 r.

Art. 117 § 1 k.c. stanowi, iż z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, § 2 po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (brzmienie przepisu sprzed nowelizacji). Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata (zdanie dodane i obowiązujące od 9 lipca 2018 r.).

Jak wynika natomiast z orzeczenia Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2008 r. (III CSK 02/07 wyrok SN, LEX nr 398487) do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Roszczenie powoda było przedawnione już w chwili wytaczania o nie powództwa i to przy zastosowaniu przepisów obowiązujących w dacie dokonywania czynności. Jako związane z działalnością gospodarczą (banku), uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 26 października 2014 r. – czyli trzy lata od daty prognozowanej zapłaty ostatniej raty kredytu. Pozew został złożony 4 października 2017 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Zgodnie z obowiązującą obecnie, przytoczoną powyżej regulacją, w tej sprawie Sąd zastosował do roszczenia przedawnionego, co do którego nie podniesiono zarzutu przedawnienia, przepisy kodeksu cywilnego obowiązujące w dacie orzekania. W tej dacie Sąd zobowiązany już był do uwzględnienia z urzędu faktu wytoczenia przeciwko konsumentowi powództwa o roszczenie w oczywisty sposób przedawnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w sentencji orzeczenia.